

SEIJA IRMELI KAISTO

Elämäni eläimet

Osa 1.

Seija Irmeli Kaisto

ELÄMÄNI ELÄIMET

Osa 1. (1958 - 1978)

LUKIJALLE

Elämäni eläimet on sarja todellisuuteen perustuvia novelleja, jotka vievät lukijansa matkalle, alkaen 1960-luvulta, avaten ovia tuolloin nuoren kirjailijan maailmaa muokkaaviin muistoihin.

Teos kertoo eläimistä, jotka ovat olleet tärkeä osa lapsen, nuoren ja nuoren aikuisen elämää. Henkilöiden ja mautilojen nimet ovat joiltakin osin muutettuja yksityisyyden suojaamiseksi, mutta eläinten nimet on säilytetty sellaisina kuin kirjailija ne muistaa.

Draaman kaaren kasvattamiseksi kirjailija on ottanut muutamia vapauksia tapahtumien esittämisessä, ilman tosikertomusten liiallista vääristymistä

Seija Irmeli Kaisto

© 2024 Seija Irmeli Kaisto

Taitto: Seija Irmeli Kaisto

Kustantaja: BoD • Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8304-7

SISÄLLYS

Luku 1	Uskollinen Peni	s. 5
Luku 2	Variksenpoika Huuko	s. 26
Luku 3	Suomenhevoset	s. 43
Luku 4	Kaksi kania	s. 86
Luku 5	Niemen hevostalli	s. 114

USKOLLINEN PENI

(1958 - 1970)

PENIN SYNTYMÄ JA PENTUAIKA

Peni syntyi vahinkopentueesta läheisessä Ollilan maatalossa, missä isäntä oli intohimoinen metsästäjä. Penin emä oli puhtasrotuinen suomenajokoira Sissi, kunnioitettu mestari monella tavalla metsästyksen saralla. Tuohon aikaan vallitsi vanhanaikainen käsitys siitä, että jokaisen nartun tulisi saada ainakin yhdet pennut, ja Sissille oli suunniteltu ajokoirapentuetta. Isäksi valikoitui kuitenkin Sissin omasta karkureissusta kylän saksanpaimenkoira. Tästä odottamattomasta pentueesta syntyi Peni.

Pennusta muodostui ulkonäöltään aivan ajokoiran kaltainen, mutta luonteessaan se kantoi vahvasti molempien rotujen piirteitä. Koiralla oli ajokoiran tapaan luppakorvat ja pitkä häntä. Turkkinsa se oli perinyt isältään, jolla oli vahva pohjavilla ja tiivis päällyskerros kylmää vastaan. Penin suklaanruskeat silmät loistivat kirkkaina, huomioiden

jokaisen yksityiskohdan ympäristössään. Sen luppakorvat kohosivat osittain tyvestään aina jonkun äänen vaatiessa Penin huomion. Koiran häntä kaartui hieman ylöspäin, ajokoiran tapaan. Leikkimään innostuessaan, piiska häntä paukutti äänekkäästi tuolia tai seinää vasten. Penin hampaat olivat jo nuorena moitteettoman valkoiset, eikä se koskaan käyttänyt niitä vahingoittaakseen tai tuhotakseen mitään. Kylässämme ei ollut koiraa yhtä uljasta, tuskinpa edes naapurikylässä.

Peni ilmensi jo pentuna ystävällisyyttä käytöksessään, mutta omalla tontillamme sen saksanpaimenkoiran palveluskoiran piirteet astuivat esiin. Kukaan tulija ei jäänyt Peniltä huomaamatta. Se oli erittäin omistautunut talon vahti, aikana, jolloin kodinovia ei lukittu, valvoen pihaa väsymättömästi ja ilmoittaen isäntäväelle saapuvista vierailijoista. Talonväen ollessa poissa, Peni esti pihalle tulon seisomalla tulijan edessä. Koira ei koskaan murissut tai uhannut saapuvaa, yllätysvierailija kyllä tajusi äänettömän viestin poistuen vapaaehtoisesti.

Vanhempani ruokkivat Peniä antaen raakaa lihaa, kalaa ja puuroa, vaikka tuolloin yleisesti uskottiin lihan

aiheuttavan aggressiivisuutta. Irma äitini maatalan tyttärenä, osasi ruokkia eläimet. Peni sai kasvulleen sopivaa tärkeää ravintoa. Naudan luiset jalat se söi kokonaan. Kuvamuonaa ei tuolloin koirille vielä ollut myytävänä.

PENI JA KAISU-MUMMO

Peni rakasti lapsia. Veljeni ollessa taaperoikäinen ja synnyttyäni kesällä 1958, Peni otti minut iloisesti ja rakastavasti vastaan. Se oli jo aiemmin ottanut tehtäväkseen vahtia veljeäni. Koira oli siis täysin työllistetty omaksumiinsa asioihin.

Veljeni oli Penin mielestä aivan liian raju kaveri vauvan kanssa. Koira asettui kehtoni ja veljeni väliin, suojellen minua ymmärtämättömiltä käsiltä. Veljeni piti minua nukkena, vaikka hänelle oli yritetty tarkkaan selittää vauvan olevan hauras. Kerran kehtoni oli kaatunut veljeni rauissa keinuttavissa käsissä ja olin pudonnut lattialle. Peni ei ilmeisesti sitä unohtanut, ja siksi se suojeli minua kehollaan. Penin silmät olivat nopeammat kuin äitini tai isäni, ja koira ehti hätiin usein ennen vanhempiani.

Äitini palasi pian synnytyksen jälkeen takaisin palkkatöihin, ja rakas Kaisu-mummoni, isänäiti, kävi meillä lastenhoitajana. Hänellä oli vain yksi toimiva käsi, toisen käden kämmenen hän oli menettänyt nuorena metsätöissä. Silti rakas mummoni hoiti vauvan, veljeni ja taloustyöt.

Peni tunsu Kaisun hyvin, sillä mummo asui samalla kylällä ja oli vieraillut perheessämme usein jo ennen syntymääni. Koiralla oli kuitenkin vaikeuksia hyväksyä joku muu kuin vanhempani hoitamaan vauvaa. Peni tarkkaili aivan kuono kiinni minussa, mummon vaihtaessa vaippaa tai ruokkiessa maitopullolla. Itkuani Peni ei kestänyt lainkaan ja oli heti tarkistamassa tilannetta. Joskus äitini ihmetteli vauvan iloisuutta ja vähäitkuisuutta. Iloisuuteni oli Penin ansiota, sillä se oli nopea lohduttaja mären kuononsa kanssa.

Eräänä loppukesän päivänä äitini oli asettanut minut aamulla ulos vaunuihin nukkumaan. Mummon saapuessa, äitini lähti polkupyörällään ajamaan töihin. Penin lempipaikka oli vaunujeni alla, jonne se sinäkin päivänä oli asettunut leppäämään, silmät silti tarkkana ympäristössään, ja korvat

Elämäni eläimet on sarja todellisuuteen pohjautuvia novelleja, jotka vievät lukijansa matkalle, alkaen 1960-luvulta, avaten ovia tuolloin nuoren kirjailijan maailmaa muokkaaviin muistoihin.

Teos on kunnianosoitus eläimille, jotka olivat tärkeä osa lapsen, nuoren ja nuoren aikuisen elämää. Henkilöiden ja maatilojen nimet ovat joiltakin osin muutettuja yksityisyyden suojaamiseksi, mutta eläinten nimet on säilytetty sellaisina kuin kirjailija ne muistaa.

Draaman kaaren kasvattamiseksi kirjailija on ottanut muutamia vapauksia tapahtumien esittämisessä, ilman tosikertomusten liiallista vääristymistä.

Elämäni eläimet on lukukokemus, joka tuo kyyneliä silmiin ja hymyn huulille - muistutus siitä, kuinka tärkeää on rakastaa ja olla armollinen, ei vain eläimiä, vaan myös itseämme ja muita ihmisiä ympärillämme, kohtaan.

